

Sygn. akt IV KK 402/19

POSTANOWIENIE

Dnia 1 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **B.G.**

skazanego z art. 197 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 1 sierpnia 2019 r.,

wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku

Sądu Rejonowego w K.

z dnia 28 lutego 2018 r., sygn. akt IX [...],

zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w K.

z dnia 27 listopada 2018 r., sygn. akt IX Ka [...]

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2018 r., sygn. IX K [...], Sąd Rejonowy w K. uznał oskarżonego B.G. za winnego popełnienia trzech przestępstw: z art. 197 § 1 k.k. i art. 191a § 1 k.k. oraz art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 245 k.k. oraz z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to wymierzył mu karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten zaskarżyli obrońcy oskarżonego, ale Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 27 listopada 2018 r., sygn. akt IX Ka [...] ten zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od tego wyroku obrońca skazanego wniósł kasację w której zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Wniosek ten obrońca uzasadniał tym, iż „zachodzi duże prawdopodobieństwo wykonania zaskarżonego wyroku jeszcze przed rozpoznaniem kasacji, co w przypadku jej uwzględnienia byłoby bardzo niesprawiedliwe dla skazanego”. Nadto skazany nie może się pogodzić ze skazaniem, ma trudności w funkcjonowaniu społecznym, stany lękowe, w związku z tym musi korzystać z pomocy psychologa i psychiatry.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie jest zasadny.

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Choć norma ta nie wskazuje przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, tj. wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Nadto potrzeba zastosowania wskazanej w art. 532 k.p.k. instytucji może też zaistnieć wówczas, gdy wystąpi wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, widoczne *prima vista*.

Odnosząc te rozważania do realiów rozpoznawanej sprawy wypada zauważyć, iż Sąd Najwyższy nie podziela podanych przez skarżącego argumentów mających przemawiać za wstrzymaniem wykonania zaskarżonego wyroku.

Zarówno dlatego, że ten wyrok jest prawomocny i przez to powinien być wykonywany niezwłocznie, jak też i dlatego, iż – poza przytoczonymi twierdzeniami nie został w żaden sposób (w zakresie dotyczącym stanu zdrowia skazanego) uprawdopodobniony.

Niezależnie od tego zauważyć wypada, że zarzuty podnoszone w kasacji wymagają niewątpliwie wnikliwego, wszechstronnego i uwzględniającego wszystkie stwierdzone w sprawie zaszłości faktyczne oraz prawne mające znaczenie dla ich oceny - rozważenia. Obecnie nie jawą się one jednak jako na tyle oczywiście trafne (nie przesądzając jednakże o ostatecznej ich ocenie możliwej do dokonania dopiero po rozpoznaniu kasacji), by to miało (samoistnie) przesądzać o zasadności przedmiotowego wniosku.

Nadto Sąd Najwyższy nie dopatrył się innych powodów, dla których wykonanie orzeczonej kary miałoby wiązać się dla skazanego ze szczególnymi uciążliwościami. Wobec ich niestwierdzenia w niniejszej sprawie Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania szczególnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.